

przekład ma odznaczać się dobrą chińszczyzną. Znaczenia tego dzieła dla rozwoju chrześcijaństwa w Chinach nie trzeba podkreślać.

NOWY DELEGAT APOSTOLSKI DLA PALESTYNY.

Ojciec święty Pius XII mianował ostatnio osobnego Delegata Apostolskiego dla Palestyny, Jerozolimy, Transjordanii i Cypru. Został nim Mons. Gustaw Testa, arcybiskup tytularny Amasei. Dotychczas kraje te miały delegaturę wspólnie z Egiptem.

O. Efrein Gliński O. P.

WIADOMOŚCI LITURGICZNE.

Z Włoch:

6 czerwca 1947 r. zmarł w Rzymie mgr. Karol Respighi, jeden z wybitnych działaczy liturgicznych ostatniego półwiecza. Cała działalność jego łączy się z drugą fazą ruchu liturgicznego, zapoczątkowaną przez Piusa X, a opartą na odrodzeniu śpiewu i muzyki kościelnej. Zmarły był założycielem i długoletnim redaktorem pisma „Rasegna gregoriana” oraz założycielem włoskiego towarzystwa św. Cecylii. W ostatnich latach współpracował z czasopismem „Boletino Ceciliano”.

Jako wielki miłośnik i znawca zabytków pierwszych wieków Chrześcijaństwa rozwinął owocną działalność w papieskiej Komisji dla spraw archeologii chrześcijańskiej oraz w Collegium cultorum martyrum.

Z Austrii:

Projekt reformy brewiarza, rzucony przez arcybiskupa Bolonii, ks. Kard. Nassalli Rocca wywołał szeroki oddźwięk. M. in. w maju 1947 r. znany liturgista Pius Parsch wystąpił w „Lebe mit der Kirche” z własnym projektem. Oto najważniejsze z proponowanych zmian: 1) zmniejszenie proprium Sanctorum, aby przywrócić właściwe proporcje między kultem Boga i świętych, 2) gruntowna reforma lekcji brewiarzowych, a mianowicie: w lekcjach z Pisma św. zastąpienie „incipit” tekstami najbardziej pouczającymi, staranny dobór i różnorodność tekstów patrystycznych, usunięcie faktów legendarnych z lekcji historycznych, 3) radykalne uproszczenie rubryk: zachowanie tylko dwóch stopni ważności świąt, ograniczenie kommemoracji, przywrócenie na stałe pełnego tekstu antyfon, zniesienie niektórych świąt (np. Chrystusa Króla, św. Rodziny), by niedziela odzyskała właściwe swoje znaczenie. Matutinum miałyby zawierać jeden tylko nokturn, złożony z 9 psalmów i 3 lekcji.

Wszystkie swoje projekty poddaje Parsch wyrokowi Stolicy Apostolskiej.

Z Belgii:

Opactwo św. Piotra w Steenbrugge (zach. Flandria) rozpoczęło wydanie nowego czasopisma „Sacris erudiri”. Ma ono obejmować wszystkie gałęzie wiedzy religijnej. W pierwszym numerze liturgię reprezentuje kilka poważnych artykułów pióra Mgr. Callewaert, dom Brou, dom Dekkers i P. Schmidta. „Sacris erudiri” będzie się uka-

zywać raz na rok jako tom kilkusetstronicowy. Artykuły redagowane będą w głównych językach europejskich.

W kwietniu 1947 r. odbył się w Louvain pierwszy po czteroletniej przerwie kongres C. I. A. L. P. (le Comité Interdiocésain d'Action Liturgique et Paroissiale) przy udziale przedstawicieli diecezji, duchowieństwa świeckiego i zakonnego. Tematem pierwszych obrad było święcenie niedzieli, przede wszystkim kwestia mszy św. wieczornej. Specjalnym zarządzeniem została ona wprowadzona od niedawna w Belgii dla wszystkich, którym praca zawodowa i obowiązki nie pozwalają na uczestniczenie we Mszy w niedzielę rano. Zarządzenie to przyjęto z wielkim uznaniem, obecnie zaś kongres wyraził pragnienie, by obowiązek uczestnictwa we Mszy mógł być wykonywany już od soboty wieczór.

W związku z zagadnieniem święcenia niedzieli postanowiono ponadto dążyć do ożywienia mszy parafialnych zapomocą śpiewu, recytacji, komentarza prowadzonego przez kapłana, dalej do stałego złączenia Komunii wiernych z Komunią kapłańską.

Drugim ważnym zagadnieniem na kongresie była sprawa języka liturgicznego. C. I. A. L. P. wyraził nadzieję, że episkopat belgijski pójdzie za przykładem Episkopatu francuskiego, którzy przedłożył Stolicy Apostolskiej projekt wprowadzenia języka narodowego w części rytuału (chrzest, ślub, Ostatnie namaszczenie, pogrzeb). Wprowadzenie tej samej inowacji we mszy katechumenów napotyka na poważne trudności. Potoczny język obniżałby sakralny charakter pewnych części Mszy św., nadto samo przetłumaczenie nie wystarczy jeszcze, by tekst liturgiczny stał się zrozumiały. To też rzucono myśl, by zamiast usuwać zewsząd łacinę, zaczęto ją lepiej poznawać. Szkoły winny dawać uczniom obok gramatyki łacińskiej praktyczne podstawy tego języka, a także elementarną znajomość śpiewu gregoriańskiego. Wymaga to oczywiście pomocy duchowieństwa, uzgodnienia programu nauczania i oficjalnego włączenia go do katechizacji diecezjalnej.

Następne kongresy C. I. A. L. P. będą się odbywać regularnie co kwartał.

Z e S t a n ó w Z j e d n o c z o n y c h :

Amerykańskie czasopismo „Orate Fratres” przynosi bardzo interesujące wiadomości o realizacji życia liturgicznego w jednym z seminariów duchownych w stanie M i s s o u r i. Oto główna teza, w myśl której rozwija się całe życie seminarium: „liturgia jest dla alumna podstawowym środkiem uświęcenia się, a zarazem jednym z głównych czynników w rozwoju intelektualnym”. Podstawą życia duchowego jest ranna Msza konwentualna, śpiewana wspólnie przez kleryków i zakonników (seminarium znajduje się obok opactwa benedyktyńskiego), z Homilią i uroczystą Komunią św., której towarzyszy wspólny śpiew psalmów. Oficjum stanowi wspólną modlitwę wszystkich kleryków i odmawiane jest w chórze. Po komplecie kierownik duchowny komentuje teksty na dzień następny, dostarczając tematu na modlitwę i rozmyślanie. Na miesięczne dni skupienia przeznaczone są najczęściej wigilie, doroczne rekolekcje odbywają się po niedzieli Siedmziesiątnicy.

Plan studiów stosuje się ściśle do wymagań Św. Kongregacji, lecz materiał naukowy pojmowany jest jako wykład prawd Bożych, celebrowanych w kulcie. Stąd dążność do orientacji liturgicznej w każdym dziale studiów. Kurs języka angielskiego, łaciny i greki daje okazję do gruntownego zapoznania się z Biblią,

Ojcami i tekstami liturgicznymi. Szczególny nacisk kładzie się na doskonałą znajomość języka mszału i brewiarza, ponieważ te dwie księgi stanowią podstawę kapłańskiej biblioteki. Nauka chorału poza umiejętnością teoretyczną i praktyczną orientuje w zagadnieniach śpiewu gregoriańskiego w parafii. Sam kurs liturgii zapoznaje dokładnie nie tylko z rubrykami, lecz również z historią, znaczeniem i symboliką każdego aktu liturgicznego.

W sierpniu 1947 r. w Portlandzie (Oregon) odbył się czterodniowy kongres liturgiczny, zorganizowany przez Konferencję Liturgiczną, stowarzyszenie utworzone w 1940 r. Kongresy takie odbywają się co roku. Warto zanotować liczbę około 2000 uczestników, serdeczną pomoc miejscowego duchowieństwa i czynny entuzjazm wszystkich biorących udział.

Z Francji:

Ukazał się już 12 zeszyt kwartalnika „La Maison Dieu“, wydawanego przez CPL (Centre de Pastoral Liturgique). Przynosi on na wstępie fragment pism Dom Grea, założyciela kanoników regularnych od Niepokalanego Poczęcia, poświęcony służbie Bożej kapłanów, dalej dwie artystyczne rozprawy: dom Celestyna Charlier: „Jak dobrze czytać Pismo św.“ i M. D. Chenu O. P. „Antropologia a Liturgia“, wreszcie krótki artykuł F. Boulard i A. M. Roguet, poruszający trudne zagadnienie wymagań ortodoksji przy udziale sakramentów („La discipline des sacraments“). Druga część zeszytu zawiera obszerną bibliografię kaznodziei liturgicznego, J. Servel'a „Kilka uwag o śpiewach ludowych“, dom U. Seres: „Jaką znajomość chorału winien posiadać każdy kaznodzieja i liturgista“, H. Ch. Chery: „Liturgia a kazania w W. Poście“, opis obrzędów liturgicznych i zwyczajów wielkotygodniowych w diecezji Meaux.

Zeszłorocznemu kongresowi CLP poświęcony został osobny artykuł w niniejszym numerze. Następny kongres odbędzie się w dniach 19—23 lipca b. r. pod protektorem J. E. ks. Arcbp. Garrone. Myśl przewodnia przyszłego kongresu: „Przez katechezę biblijną i liturgiczną do odrodzenia kaznodziejstwa“.

O. Jan Wierusz Kowalski O. S. B.

NOWE KSIĄŻKI

NASZE WYDAWNICTWA LITURGICZNE.

Jedną z pierwszych potrzeb, które nazajutrz po wojnie wydawnictwa katolickie musiały zaspokoić, był głód dobrej książki do nabożeństwa. Coraz większe uświadomienie liturgiczne sprawiło, że oczekiwano jaknajszybszego ukazania się mszalików, choćby skróconych, które by wiernym ułatwiały udział we Mszy św. Istotnie w ciągu ostatnich trzech lat ukazała się dość pokaźna ilość mszalików i modlitewników liturgicznych. Trudno tu je wszystkie wymienić. Damy jednak krótki przegląd ważniejszych wydawnictw dla zorientowania się w obecnym stanie tego rodzaju książek do nabożeństwa.